

UZASADNIENIE

W dniu 3 lipca 2013 r. (data prezentaty Biura Podawczego k. 3) skazany J. S. (1) złożył wniosek do Sądu Okręgowego w Warszawie o wydanie wyroku łącznego obejmującego jego skazania w dwóch sprawach: Sądu Rejonowego w Szczecinie – wyrok z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie o sygn. akt V K 1215/00 oraz Sadu Okręgowego w Warszawie – wyrok z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 453/05.

Na rozprawie w dniu 24 października 2013 r. obrońca skazanego J. S. (1) wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego wyroki w sprawach Sądu Rejonowego w Szczecinie – wyrok z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie o sygn. akt V K 1215/00 oraz Sadu Okręgowego w Warszawie – wyrok z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie o sygn. akt: VIII K 453/05 na zasadzie pełnej absorpcji i wymierzenie kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie obrońca skazanego wniósł o zasądzenie nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu. Prokurator natomiast wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego również w/w wyroki i wymierzenie kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych w wysokości po 100 złotych każda.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, co następuje:

J. S. (1) został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Szczecinie** z dnia 26 czerwca 2001 r., **sygn. akt V K 1215/00** zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 stycznia 2002 r. o sygn. akt IV Ka 1597/01, za przestępstwo z:

1. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 24 marca 1998 r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) zł każda;
2. art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. popełnione w okresie od 24 marca 1998 r. do lipca 1999 r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) zł każda;
3. art. 587 § 1 k.s.h. popełnione w dniu 23 października 1995 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. art. 587 § 1 k.s.h. popełnione w dniu 7 października 1996 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
5. art. 79 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości popełnione w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 30 lipca 1998 r. na karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) zł każda;
6. art. 204 § 2 d.k.k. popełnione w dniu 6 marca 1994 r. na karę na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 12.500 zł (dwunastu tysięcy pięćset);

na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wysokości 380 (trzystu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) zł każda;

ponadto Sąd, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 lipca 2000 r. do dnia 23 lipca 2002 r.

natomiast postanowieniem z dnia 21 lipca 2004 r. Sąd zarządził wobec J. S. (1) zastępczą karę pozbawienia wolności w zamian za orzeczoną karę grzywny w wymiarze 190 dni;

II. **Sądu Okręgowego w Warszawie** z dnia 31 stycznia 2011 r., **sygn. akt VIII K 453/05** za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 15 kwietnia 1991 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata i karę grzywny w wysokości 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 70 (siedemdziesiąt) zł każda oraz naprawienie szkody na rzecz pokrzywdzonego;

ponadto Sąd, na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 kwietnia 2009 r. do dnia 18 lipca 2009 r.,

postanowieniem z dnia 14 marca 2013 r. Sąd zarządził wobec J. S. (1) wykonanie kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd oparł na podstawie akt sprawy: Sądu Rejonowego w Szczecinie o sygn. akt V K 1215/00 oraz Sadu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt: VIII K 453/05, karty karnej (k. 37-39), informacji z CZSW (k. 131-133), wywiadu środowiskowego (k. 91-94),

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Definicję realnego zbiegu przestępstw zawiera art. 85 k.k., który stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., sygn. akt I KZP 36/04, zawarty w art. 85 k.k. zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa. Oznacza to w szczególności, iż w sprawie o wydanie wyroku łącznego sąd nie jest uprawniony do łączenia kar zgodnie ze wskazaniami skazanego, ani też takich, które w danej konfiguracji są dla niego najkorzystniejsze, ale powinien brać pod uwagę, stosownie do materialnoprawnych regulacji art. 85 k.k., ciągi przestępstw pozostających w realnym zbiegu zamykane kolejnymi wyrokami skazującymi. Sąd działa w tym przedmiocie z urzędu, niezależnie od wniosku skazanego.

Analizując całokształt dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy Sąd ustalił, że spełnione zostały warunki, określone w art. 85 k.k. do orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej pozbawienia wolności obejmującej kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Szczecinie o sygn. akt V K 1215/00 oraz Sadu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt: VIII K 453/05. Sąd ustalił, iż wśród czynów osądzonych opisywanymi powyżej wyrokami istnieje realny zbieg przestępstw. Ponadto, zdaniem Sądu w niniejszym przypadku istnieją również warunki do orzeczenia kary łącznej grzywny, obejmującej kary grzywny orzeczone wskazanymi wyżej wyrokami.

Z materiału zebranego w aktach sprawy wynika, że wyrokiem stanowiącym „granicę” realnego zbiegu przestępstw, za które orzeczono kary pozbawienia wolności jak i kary grzywny jest wyrok Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie o sygn. akt V K 1215/00 (pkt. I). Czyn osądzony wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. VIII K 435/05 (pkt. II) został bowiem popełniony w dniu 15 kwietnia 1991 r., czyli przed datą wyroku w sprawie V K 1215/00. Ponadto, wyrokami wskazanymi w pkt. I czyny: 1-4 i 6 oraz pkt. II orzeczono kary tego samego rodzaju, tj. pozbawienia wolności, które podlegają łączeniu. Natomiast wyrokami wskazanymi w pkt. I czyny 1-2 i 5-6 oraz pkt. II również orzeczono kary tego samego rodzaju, tj. kary grzywny, które podlegają łączeniu.

Z treści art. 86 § 1 k.k. wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 15 lat w przypadku kary pozbawienia wolności oraz 810 stawek dziennych grzywny w przypadku kary grzywny. Wydając wyrok łączny, Sąd nie był zobligowany do analizy okoliczności, które wpłynęły na wysokość orzeczonych kar za poszczególne przestępstwa, jest natomiast zobowiązany do zbadania czy, a jeśli tak, to jaki ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy zachodzi między czynami, za które J. S. (1) został skazany w sprawach opisanych w punktach I-II. Określając wymiar kary łącznej Sąd,

przy uwzględnieniu zachowania skazanego po popełnieniu przestępstw, wcześniejszą i późniejszą karalność a także uwzględniając przeprowadzony wywiad środowiskowy (z uwagi na przebywanie skazanego na wolności), miał na uwadze, aby wymiar tej kary był tak wyważony, by orzeczona kara spełniła wobec J. S. (1) swój cel.

Z przeprowadzonego w dniu 30 czerwca 2013 r. wywiadu środowiskowego wynika, że skazany posiada wykształcenie (...), obecnie nie pracuje (...). J. S. (1) część czasu w ciągu dnia mieszka i żywi się w (...) przy ul. (...) w S., mieszczącego się w pobliżu jeziora D., a częściowo przebywa i mieszka wraz z rodziną w (...) przy ul. (...) w S. o łącznej powierzchni ok. (...) m², który jak oświadczyła jego żona należy do firmy (...) sp z.o.o. – a rodzina S. posiada tam (...) o powierzchni ok. (...) m², za którego użytkowanie dokonuje opłat w wysokości (...) zł miesięcznie. Skazany jest w żonaty z A. S. zameldowaną przy ul. (...) w S., która pracuje na rzecz (...) (...) – prowadzony przez Stowarzyszenie (...) w charakterze (...), (...)z wynagrodzeniem do ok. (...) zł miesięcznie a także jak wynika z jej oświadczenia jest zatrudniona również w (...) (...). Skazany – ze związku małżeńskiego z A. S. - posiada dorosłego syna w wieku (...) lat, (...), który w chwili obecnej jest skonfliktowany z ojcem, kontaktuje się z nim za pośrednictwem żony skazanego.

Ponadto jak wynika z wywiadu środowiskowego – rozmowy z A. S. - J. S. (1) „(...)” część swojego czasu spędza w (...) (...). (...) J. S. (2) (...)

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany obecnie ze względu na swój stan zdrowia nie pracuje zawodowo, czasami pracuje w (...) (...) (...) z określonymi obowiązkami. Według oświadczeń żony skazanego, J. S. (1) „ma przyznana rentę chorobową, której płatnikiem jest ZUS w wysokości (...) zł miesięcznie, (...). Sam skazany otrzymuje do wypłaty rentę w wysokości ok. (...) zł.” Ponadto skazany nie leczył się (...). Według A. S. stan zdrowia męża określiła ogólnie jako zły. (...)

Jak wynika z dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy w dniach od (...) r. przebywał na leczeniu szpitalnym w związku z (...). Jak wynika z uwag o przebiegu choroby i o wynikach: J. S. (1) ma zakaz dźwigania ciężarów powyżej 5 kg przez 3 miesiące. Ponadto jak wynika z zaświadczenia o stanie choroby skazanego z dnia 21.10.2013 r. w chwili obecnej nie kwalifikuje się do pracy zawodowej.

Oceniając charakter związku przedmiotowego zbiegających się przestępstw Sąd wziął pod uwagę bliskość czasową ich popełnienia, osoby pokrzywdzonych, rodzaj naruszonego dobra prawnego oraz sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym Sąd brał natomiast pod uwagę motywy, pobudki skazanego, rodzaj i formę winy.

Przestępstwa, za które został skazany J. S. (1) wyrokami opisanymi w punktach I i II popełnione zostały na przestrzeni kilku lat – w sprawie o sygn. akt V K 1215/00 były to czyny popełnione w okresie 1994-1999 roku a w sprawie o sygn. akt. VIII K 435/05 czyn został popełniony w 1991 r., zatem rozpiętość czasowa ich popełnienia jest znaczna. Czyny popełnione przez skazanego godzą w te same dobra prawnym chronione – są to przestępstwa skierowane przeciwko mieniu.

Mając powyższe na względzie, w uznaniu Sądu czyny powyższe nie stanowiły jednego zespołu zachowania się sprawcy i nie zachodził pomiędzy nimi tak ścisły związek przedmiotowo-podmiotowy, by można było przy wymiarze kary łącznej zarówno pozbawienia wolności jak i grzywny zastosować zasadę pełnej absorpcji.

Ponadto należy zauważyć, że J. S. (1) o ile został skazany dwoma wyrokami, o tyle w wyroku o sygn. akt V K 1215/00 został uznany winnym popełnienia aż sześciu czynów (w różnej rozpiętości czasowej).

Nie bez znaczenia jest również fakt, iż J. S. (1) uchylał się od wymiaru sprawiedliwości, tj. był poszukiwany na podstawie europejskiego nakazu aresztowania do sprawy o sygn. akt V K 1215/00 – i na podstawie tego nakazu (w (...) r.) został ujęty na terytorium N. skąd następnie przekazano go w stronie (...).

Ze zgromadzonego w aktach materiału dowodnego wynika, że w sprawie o sygn. akt V K 1215/00, postanowieniem z dnia 23 grudnia 2010 r. udzielono J. S. (1) przerwy w karze, z uwagi na jego stan zdrowia – do czasu ustania przeszkody – która to przerwa trwa do chwili obecnej. Natomiast w sprawie o sygn. akt VIII K 453/05, w której postanowieniem z

dnia 14 marca 2013 r. zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności, J. S. (1) również złożył wniosek o przerwę w karze.

Należy wskazać, że J. S. (1) w sprawie o sygn. akt VIII K 453/05 został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny. Jednocześnie Sąd zobowiązał skazanego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 339.600,00 zł w terminie 1 roku i 6 m-cy od uprawomocnienia się wyroku tj. do dnia 23.11.2012 r. Wyrok został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 23 maja 2011 r. (sygn. akt II Aka 100/11). Z uwagi jednak na nienaprawienie szkody, Sąd Okręgowy w Warszawie, w dniu 14 marca 2013 r. zarządził wobec J. S. (1) wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Nie bez znaczenia jest fakt, że Sąd, w sprawie VIII K 453/05 wymierzając skazanemu karę wziął pod uwagę okoliczności dotyczące stanu zdrowia skazanego, a w chwili wydania wyroku II instancji, tj. w dniu 23 maja 2011 r. J. S. (1) przebywał już na przerwie w odbywaniu kary 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie V K 1215/00. Istotnym faktem jest, iż jak wynika z informacji zawartych w aktach sprawy o sygn. VIII K 453/05 – leżących u podstawy orzeczenia z dnia 14 marca 2013 r. w przedmiocie zarządzenia wobec J. S. (1) wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności – skazany posiada majątek w postaci nieruchomości na terytorium W.(...). Poza tym sam J. S. (1) zgłosił wniosek w trybie art. 387 k.p.k. (k. 1285, 1307-1310 akt sprawy o sygn. VIII K 453/05) obejmujący również obowiązek naprawienia szkody w terminie 2, 5 roku, który to wniosek skazany podtrzymał na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2009 r., potwierdzając fakt posiadania majątku swojego i swojej rodzina poza granicami kraju (k. 1317 sprawy o sygn. VIII K 453/05). Uzasadnieniem niemożności skazanego naprawienia szkody, było według J. S. (1): brak możliwości realizacji zapisu testamentowego z uwagi na korzystanie z przerwy w odbywaniu kary oraz zły stan zdrowia. Powyższe argumenty w uznaniu Sądu, który orzekł zarządzenie wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności, stanowią ewidentną próbę „manipulowania faktami, i to w sposób, który jednoznacznie wskazuje, że dotychczasowa działalność przestępcza skazanego pozostaje poza jego krytycznym stosunkiem”. Ponadto Sąd podniósł, że skazany powołuje się na okoliczności, „które obiektywnie nie stanowią żadnej przeszkody a jedynie stanowią sposób na przejście okresu próby w taki sposób, aby nie naprawiając szkody nie ponieść żadnych konsekwencji prawno karnych z tego wynikających” (vide: uzasadnienie w tej kwestii Sądu Okręgowego w Warszawie w postanowieniu z dnia 14 marca 2013 r. sygn. akt XV Ko 4/13, k. 6-70).

Wskazanie sytuacji zaistniałej w sprawie o sygn. akt VIII K 453/05 związanej z zarządzeniem wobec J. S. (1) wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności ma znaczenie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności jak również kary łącznej grzywny orzeczonej niniejszym wyrokiem. Wymierzając bowiem karę łączną - określenie jej celowości - Sąd wziął również pod uwagę zachowanie skazanego po popełnieniu przestępstw.

Jak wynika z powyższych ustaleń, skazany w sposób celowy nie podjął żadnych działań zmierzających do ujawnienia swojego majątku i naprawienia szkody wynikającej z obowiązku nałożonego na niego w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2011 r. (o sygn. akt VIII K 453/05). Należy zatem uznać, że skazany nie wykorzystał danej mu szansy zrehabilitowania swojego przestępczego zachowania, za które został skazany w/w wyrokiem i dlatego, z uwagi na nienaprawienie szkody zarządził wobec J. S. (1) wykonanie warunkowo zawieszanej kary 2 lat pozbawienia wolności.

Faktem jest, że stan zdrowia J. S. (1) nie jest najlepszy. Sąd jednak podziela stanowisko Sądu najwyższego iż „stan zdrowia skazanego nie jest okolicznością decydującą odnośnie wymiaru kary łącznej. Jest ona wyprowadzana z art. 571 § 1 k.p.k. i nie mieści się bezpośrednio w zasadach i regułach wymierzania kary łącznej wynikających z art. 53 § 1 k.k. oraz wyprowadzanych z art. 86 k.k. związków podmiotowo-przedmiotowych między zbiegającymi się przestępstwami. Co najwyżej można ją pośrednio lokować w dyrektywie prewencji indywidualnej (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt III K 397/12, LEX nr 1294350)

Przy wymiarze kary Sąd, zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa prawa karnego uznał, że główną ideą leżącą u podstaw kary łącznej jest odpowiednia redukcja sumy kar podyktowana względami humanitarnymi, jednak popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą, co nie może prowadzić do łagodzenia kar czy nawet rezygnacji z niektórych przy stosowaniu zasady absorpcji. Mając na uwadze wskazane

wyżej okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszym przypadku zastosować należy zasadę asperacji przy wymiarze kary, to jest pośrednią, pomiędzy absorpcją, a kumulacją - czyli zsumowaniem wszystkich kar. Zdaniem Sądu celowym jest aby sprawca odczuł kary za wymierzone popełnionych przestępstw. Zgodnie z orzecnictwem zastosowanie zasady absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajnie wyjątkowe, wymagające szczególnego uzasadnienia, a priorytetową zasadą powinna być zasada asperacji.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zasada absorpcji w stosunku do skazanego nie może mieć zastosowania. Kara łączna nie może pogarszać sytuacji skazanego, nie może też jednak stanowić zbyt znacznej dla niego premii płynącej, z faktu popełnienia większej liczby przestępstw. Zdaniem Sądu w pełni zasadnym było więc zastosowanie w niniejszej sprawie w odniesieniu do kar podlegających łączeniu zasady asperacji, polegającej na wymierzeniu kary łącznej wyższej niż najwyższa kara jednostkowa, a niższej niż suma kar.

W niniejszym przypadku Sąd mógł orzec karę pozbawienia wolności w granicach od 4 (czterech) lat pozbawienia wolności do 12 (dwunastu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W niniejszej sprawie, mając na uwadze całokształt wyżej podniesionych okoliczności Sąd doszedł do przekonania, że wymierzone skazanemu za zbiegające się przestępstwa kary łącznej: 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych każda, najpełniej pozwoli osiągnąć wszystkie cele kary indywidualnej, jak również sprosta dyrektywom kary sprawiedliwej i jej celowi ogólnoprewencyjnemu.

Zdaniem Sądu, J. S. (1) nie zasługuje na dobrodziejstwo zastosowania pełnej absorpcji. Skazany w warunkach wolnościowych funkcjonuje poprawnie, jednakże poprawne zachowanie przejawiane przez niego winno stanowić typowe postępowanie każdego człowieka. Nie może być bowiem tak, że skazany, jedynie z tytułu poprawnego zachowania w warunkach wolnościowych oraz faktu słabego zdrowia, mógłby liczyć na takie złagodzenie kary, w wyniku którego, nie poniósłby żadnej dolegliwości za część popełnionych przez siebie przestępstw.

Sąd podziela wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, że „orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Może on być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona jako kara zasłużona nie była celowa” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 października 2000 r., sygn. akt II AKa 175/00, KZS 2000/10/31)

. Dodatkowo wartym w tym momencie jest wskazanie, że „decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawy - przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 r., sygn. akt II AKa 171/2000, OSA 2001/2/5).

Mając powyższe na uwadze, w uznaniu Sądu tak orzeczona kara łączna pozbawienia wolności odzwierciedla dyrektywy wymiaru kary łącznej w odniesieniu do poczynionych ustaleń dotyczących J. S. (1), a jednocześnie jest w stanie najpełniej osiągnąć swe cele.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawach, której kara objęta została niniejszym wyrokiem łącznym.

O kosztach obrony z urzędu, Sąd orzekł w oparciu o art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu J. S. (1) kwotę 168 złotych powiększoną o stawkę podatku towarów i usług (...), tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną skazanemu.

Ponadto, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., w wyroku łącznym, Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.